

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 74/01-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Ing. V. M., bytom M., zastúpeného advokátom Mgr. K. H., B., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 29 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, jeho slobody združovať sa s inými podľa čl. 11 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 22 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Ústrednej rady Slovenskej národnej strany z 28. júla 2001 a uznesením Ústrednej kontrolnej a revíznej komisie Slovenskej národnej strany zo 16. septembra 2001 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť Ing. V. M. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. Návrh Ing. V. M. v časti týkajúcej sa uhradenia primeraného finančného zadosťučinenia **o d m i e t a** z dôvodu nepríslušnosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 28. septembra 2001 doručené podanie Ing. V. M. (ďalej len „navrhovateľ“), bytom M., zastúpeného advokátom Mgr. K. H., B., označené ako „Návrh na začatie konania vo veci porušenia základných práv a slobôd občanov“. Z obsahu podania vyplynulo, že navrhovateľovi ako členovi Slovenskej národnej strany bolo na základe uznesenia Ústrednej rady Slovenskej národnej strany prijatého na jej zasadnutí 28. júla 2001 vo Zvolene podľa čl. 11 písm. c) Stanov Slovenskej národnej strany pozastavené členstvo v Slovenskej národnej strane. S uvedeným rozhodnutím bol navrhovateľ oboznámený listom z 1. augusta 2001. Proti uvedenému rozhodnutiu navrhovateľ podal odvolanie. V stanovisku k jeho odvolaniu mu Ústredná kontrolná a revízná komisia Slovenskej národnej strany oznámila, že „ÚK a RK potvrdzuje rozhodnutie Ústrednej rady SNS zo dňa 28. 07. 2001 o pozastavení členstva v zmysle stanov SNS, keďže bol použitý článok 11, písm. c“.

Navrhovateľ tvrdí, že „uvedenými rozhodnutiami a celým postupom“ voči nemu „došlo k porušeniu nielen Stanov SNS a vnútorných predpisov SNS, ale aj Ústavy Slovenskej republiky a medzinárodných zmlúv, ktoré deklarujú základné ľudské práva a slobody“. Podľa jeho názoru sa obe rozhodnutia opierajú o článok 11 písm. c) Stanov Slovenskej národnej strany, ktorý však neexistuje. Preto sú obe „rozhodnutia nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, čo však potvrdzuje tú skutočnosť, že boli vyrobené účelovo“.

V ďalšej časti svojho podania sa navrhovateľ odvoláva na skutočnosť, že vykonáva funkciu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky za Slovenskú národnú stranu a je členom poslaneckého klubu tejto politickej strany. Poukazujúc na znenie čl. 19 ods. 3 a 5 a čl. 41 ods. 4 Stanov Slovenskej národnej strany uvádza, že „poslanecký klub SNS nikto nepožiadaval o súhlas s disciplinárnym konaním, preto poslanecký klub nerokoval o takom súhlase a ani žiaden súhlas nevydal“.

Podľa navrhovateľa keďže v jeho veci „nebolo vedené žiadne disciplinárne konanie, došlo k porušeniu Stanov SNS aj Disciplinárneho poriadku, ktorý v zmysle čl. 20 Stanov SNS upravuje podrobnosti disciplinárneho konania a ukládanie trestov“.

Navrhovateľ konštatuje, že „vyčerpal všetky dostupné opravné prostriedky, ktoré mu Stanovy SNS resp. právny poriadok Slovenskej republiky poskytli“ a „lehota na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. je zachovaná“. Na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho návrhu na začatie konania vydal toto uznesenie: „Ústavný súd Slovenskej republiky začína konanie o porušení ústavných práv navrhovateľa, zakotvených v čl. 29 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 11 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 22 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.“

V konaní vo veci samej navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal toto uznesenie:

„Uznesením Ústrednej rady SNS zo dňa 28. 07. 2001 a uznesením Ústrednej revíznej a kontrolnej komisie SNS zo dňa 16. 09. 2001 došlo k porušeniu základných práv a slobôd navrhovateľa upravených v čl. 29 ods. 2 a 3 Ústavy SR a v čl. 11 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 22 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.“

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Ústrednej rady SNS zo dňa 28. 07. 2001, ktorým bolo pozastavené jeho členstvo v Slovenskej národnej strane a uznesenie Ústrednej revíznej a kontrolnej komisie SNS zo dňa 16. 09. 2001. Odporca je povinný uhradiť navrhovateľovi primerané finančné zadost'učinenie a trovy tohto konania.“

II.

1. Ústavný súd posúdil návrh navrhovateľa ako ústavnú sťažnosť. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je ústavný súd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený rozhodovať o ústavných sťažnostiach, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie základných práv alebo slobôd právoplatnými rozhodnutiami ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy alebo

orgánov územnej samosprávy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Zákonné náležitosti ústavnej sťažnosti upravuje § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Navrhovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenamietal neústavnosť rozhodnutia takého orgánu, ktorý je vymenovaný v čl. 127 ústavy. Ako orgány, proti rozhodnutiam ktorých smerovala jeho ústavná sťažnosť, označil ústredné orgány Slovenskej národnej strany (Ústrednú radu Slovenskej národnej strany a Ústrednú kontrolnú a revíziu komisiu Slovenskej národnej strany), t. j. politickej strany, ktorá je v zmysle § 2 a § 3 zákona č. 424/1991 Zb. o združovaní v politických stranách a politických hnutiach v znení neskorších predpisov dobrovoľným združením a právnickou osobou. V spojitosti s tým žiadal tiež zrušiť rozhodnutia, ktoré tieto orgány prijali (uznesenie o pozastavení členstva v Slovenskej národnej strane a uznesenie o potvrdení tohto rozhodnutia).

V zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu politickej strany (a ich orgány) nie je možné považovať ani za jeden z orgánov uvedených v čl. 127 ústavy a v § 49 zákona o ústavnom súde (podobne ako iné orgány označené napríklad v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 46/98, I. ÚS 11/99, I. ÚS 50/99, II. ÚS 45/01).

Tým, že sťažovateľ neoznačil taký orgán, o právoplatnom rozhodnutí ktorého je ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti oprávnený konať, nesplnil jednu zo zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti a tento nedostatok nemožno odstrániť ani následnou výzvou ústavného súdu na jej doplnenie (I. ÚS 4/99).

Na základe uvedeného a v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodol o odmietnutí ústavnej sťažnosti navrhovateľa pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. Absencia príslušnosti ústavného súdu na rozhodnutie o uhradení primeraného finančného zadosťučinenia bola dôvodom na odmietnutie tohto návrhu navrhovateľa.